

П. Г. Удхаус

На тати момчето

Мненията в „Гъртеите“ коренно се различаваха по въпроса дали Бинго Литъл е имал моралното право да вкара отрочето си в клуба и да го черпи чаша мляко в пушалнята. Един Образ с тъмни кръгове под очите твърдеше, че подобно зрелище е последното нещо, което му се гледа на човек, наминал да си капне нещо в устата с цел да се отърве от последствията на предишната палава нощ. По-благосклонен Симпатията взе да му опонира – в края на краищата детето щяло да издигне по-късно кандидатурата си за член на клуба и затова било редно да се запознае овреме със състава. Една Скица изрази мнението, че щом като Бинго е пуснал малкия главорез да вилнее из клуба, то трябвало най-малкото да даде лична гаранция на управата за шапките, палтата и чадърите в гардероба.

– Защото не съм виждал друго бебе да мяза толкова на човек, когото полицията търси под дърво и камък, за да му зададе някой и друг въпрос – заключи Скицата. – Несъмнено криминален тип. Същински Джек Изкормвача.

Един винаги добре осведомен Образ се оказа в състояние да хвърли твърде интересна светлина върху случая.

– Съгласен съм – започна той, – че Олджърнън Обри Литъл не е детето, което лично аз бих срещнал охотно в някоя тъмна уличка, но Бинго ме уверява, че имал златно сърце. А що се отнася до довеждането му тук и щедрата почерпка, това мога незабавно да обясня. Бинго е дълбоко признателен на бебето и е убеден, че то заслужава най-доброто. Като действало както трябва и когато трябва, въпросното бебе го измъкнало неотдавна от гъста като петмез кал. Без преувеличение може да се каже, че ако не се било намесило навреме, в домашния живот на Бинго щяла да настъпи криза, каквато светът не познава.

Когато на втората година от Винтовия брак с видната писателка Роузи М. Банкс съюзът им бил благословен от съдбата и на лондонската сцена се пръкнало това жизнерадостно бебе (заразказва Образът), реакцията на щастливия татко до голяма степен се доближавала до вашата. Когато в родилния дом го представили на наследника, той отстъпил рязко назад със сподавено „Ох!“, а с течение на времето първоначалното впечатление, че си е намерил майстора, само се подсилвало.

Единственото, което поддържало пламъка на бащинските чувства, било една снимка на самия Бинго на същата възраст, на която той също приличал на пържено яйце с канибалски наклонности. И това веществено доказателство, че все пак е възможно за едно дете с такъв несполучлив старт в живота да се превърне в изискан джентълмен с изваяни

черти и душа на отбрано общество, го ободрило донякъде и му вдъхнало искрица надежда.

Ала междуременно нямало къде да се дене от факта, че малкият натрапник засега поне приличал досущ на годзилче, пресушаващо биберон подир биберон, и тъй като Бинго открил, че в надбягванията в Плимтън участвал кон на име Годзила, той без капка колебание заложил на него десетачка. Понеже вечно търси поличби, изпратени му отгоре, този път Бинго решил, че това ще да е обяснението за появата на бебето.

Провалът на Годзила, неуспял да се класира сред първите шест, го изправил пред силно финансово затруднение. Десетачката била последната му банкнота и нейната загуба означавала, че цял месец ще трябва да води съществуване без цигари, аперитиви и други елементарни разкоши, които за един изтънчен мъж са по-необходими от всичко най-необходимо.

Шансовете да изръси главата на семейството били, меко казано, невзрачни. Последните думи на госпожа Бинго, преди да отпътува за Устършир две седмици преди гореописаната беда (с цел да придружи майка си и да се грижи за нея по време на лечението ѝ в Дройтуичките кисели минерални бани), съдържали строги указания да не залага в нейно отсъствие. И Бинго прекрасно знаел, че всякакви опити да оправдае постъпката си с уверението, че е залагал на нещо сто процента сигурно, щели да бъдат посрещнати със свъсени вежди.

Не. Наличните трябвало да бъдат набавени от друг източник и както винаги при подобни обстоятелства, мислите му се насочили към Уфи Просър. Ако го попитате, той пръв ще ви каже, че да измъкнеш нещо от Уфи, е непосилна задача дори за най-дебелокожите, но работата била там, че през последните няколко дни питомният милионер на „Търтеите“ се показвал и необичайно дружелюбна светлина. Веднъж например, когато Бинго влязъл в стаята за писане на писма да напраска послание до шивача си – с цел да го умилостиви, – заварил Уфи погълнат от съчиняването на нещо, което твърде много приличало на стихотворение. Уфи го попитал дали знае някаква хубава рима за „очи небесносини“, след което се впуснал да обсъжда брака като такъв, изказвайки мнението, че това бил единственият начин на живот.

Изводът, направен от Бинго, бил, че любовта най-сетне е настигнала и Уфи Просър, а един влюбен Уфи – продължил да размишлява той – може да се окаже неочаквано размекнат и да почне да пръска пари наляво и надясно с пълни шепи. Затова Бинго се отправил към бърлогата на милионера на Парк Лейн, изпълнен с жизнена увереност, и окончателно

се убедил в късмета си, когато на входната врата се сблъскал с излизащия Уфи.

– О, Уфи, здрасти! – бодро започнал той. – Добро утро, Уфи! Слушай били...

Ала очевидно дългите години, през които Уфи Просър се подвизавал като официалния паралия на „Гъртеите“, са го надарили с нещо като шесто чувство. Без да изчака да чуе и една дума повече, той отскочил пъргаво встрани като антилопа, съзряла наблизко тигър, и докато Бинго се усети, вече се отдалечавал в едно такси. А нашият човек останал на тротоара замислен какво да предприеме оттам нататък.

Като обсъдил различните варианти, решил, че единствената възможност е да следва неотстъпно дирята, оставена от Уфи, и затова се запътил към „Савой грил“, тъй като това бил адресът, даден от Уфи на шофьора на таксито. Пристигнал там след десетина минути и заварил Уфи все още във фойето в компанията на някакво момиче, в което Бинго с удоволствие разпознал своя стара приятелка от ергенските години – заедно били тропали на времето по дансингите на не едно заведение, – и това му предоставило отличната възможност да се провикне сърдечно: „Бре-бре-бре! Кого виждам!“ и да се присламчи към тях. А присламчи ли се Бинго, отсламчване няма. Само минута след като оберкелнерът ги настанил на една маса, той вече му давал нареждания каква да бъде температурата на поръчаното от него вино.

Тогава и през ум не му минало, но сега, като си припомняше онази вечер, Бинго имаше чувството, че Уфи като че ли щял да бъде не помалко доволен, ако той, Бинго, изобщо не се бил появявал. Вечерята протекла в атмосфера на напрегнатост. Не че Бинго бил напрегнат. Той за миг не спрял да дрънка. И момичето хич не било напрегнато. То също уста не затворило. Само Уфи не успял да влезе в тон с веселата компания. Мълчалив. Разсеян. Склонен да шава в стола и да барабани с пръсти по масата.

След кафето момичето казало: „Е, хайде, трябва да бързам за гарата.“ Оказало се, че заминава да погостува в някакво имение в Кент. Уфи се поразведрил и казал, че ще я изпрати. Бинго, верен на политиката си да не изпуска милионера от очи, казал, че ще им прави компания да не скучаят. И така, тримата отишли на гарата, а след като влакът се отдалечил от погледите им, Бинго хванал Уфи под ръка и рекъл:

– Уфи, би ли ми направил една нищо и никаква услуга?

Още докато изричал това, забелязал нещо особено в поведението на приятеля си. Очите на Уфи били едни такива, като стъклени, доста

изпразнени от съдържание.

– Така ли? – попитал той разсеяно. – И за какво ще ме молиш, лепке моя? С какво мога да ти услужа, неотделимо мое лейкопластче?

– Би ли ми заел една десетачка, Уфи, стари приятелю?

– Не, не бих.

– Това ще ми спаси живота...

– Ето, че улучи право в околото причината, поради която за нищо на света няма да ти помогна. Не виждам никаква полза от това да си жив. Предпочитам те във вид на тленни останки, за предпочитане обезобразени. А най-вече ми се иска да потанцувам върху тях.

Бинго се изненадал.

– Да потанцуваш върху тленните ми останки?

– По цялото им протежение.

Бинго вирнал глава. Той е горд мъж.

– Нима? В такъв случай много ти здраве!

С това срещата приключила. Уфи повикал такси, а Бинго се прибрал в уимбълдънския си дом. И незабавно бил осведомен, че го търсят по телефона. А като взел слушалката, чул гласа на Уфи.

– Ало! – казал Уфи. – Ти ли си? Виж какво, спомняш ли си, дето казах, че бих потанцувал върху обезобразените ти тленни останки?

– Спомням си.

– Знаеш ли, размислих...

Бинго веднага се отсърдил. Всичко му станало ясно. Явно след раздялата им по-добрата страна на Уфи се наложила над по-лошата и проправила път на разкаянието. И тъкмо да успокои приятеля си с думите, че няма за какво да се притеснява, защото човек какви ли не ги дрънка, като се разгорещи, Уфи продължил:

– Та като размислих, реших да добавя: с подковани ботуши.

Бинго Литъл се върнал в салона умислен и със стиснати устни. Продължил да си пие чая и да яде намазани с масло препечени филийки, ала чаят имал вкус на пелин, а филийките се превръщали на талаш в устата му. Мисълта, че ще трябва да изкара цял месец без цигари и аперитиви в бара на любимия клуб, го пронизвала като кама през сърцето. И тъкмо се чудел дали да не стигне до чудовищната крайност да си признае всичко на госпожа Бинго, когато следобедната поща му донесла от същата писмо. Скъсал плика и от него изпаднала банкнота от десет лири.

Бинго твърди, че чувствата, обладали го в този миг, не се поддават на описание. Известно време стоял като смразен, със затворени очи, и

само си повтарял: „Ето какво значи другар в живота!“ След това отворил очи и прочел писмото.

То било доста дълго, избобилствало с описания на гостите в хотела, на котето, с което се запознала, и как изглеждала майка ѝ, докато лежала във ваната със солена минерална вода. Десетачката била спомената чак накрая:

„ПП. (пишела тя)... Прилагам и десет лири. Искам да отидеш в банката и да откриеш сметка на малкия Олджи. Нали ще е ужасно сладко и той да си има своя мъничка сметчица и дори мъничка чекова книжка.“

Предполагам, че ако някое яко муле бе ритнало Бинго в лицето, той би се почувствувал една идея по-зле, но не чак кой знае колко. Писмото се изплъзнало от изтръпналата му ръка. Да оставим настрана жестокия удар, че друг е наследник на парите. Просто Бинго с цялата си душа е против такива работи. Той е страстен привърженик на идеята, че богатствата трябва да се споделят с ближните и че последното нещо, което трябва да се пъха в ръката на едно впечатлително невръстно дете, е мъничка чекова книжка, тъй като то може да отпочне живота си – и неминуемо ще го стори – с капиталистически идеи, изцяло в разрез със съвременните просветени схващания. Дай на едно хлапе десет лири в ръка, мислел си той, и преди да се усетиш какво става, ще имаш насреща си поредния борсов магнат.

Възгледите му до такава степен не търпели компромиси, че по едно време се чудел дали да не напише писмо на госпожа Бинго – загрижен единствено за благо на детето им, – че писмото, споменаващо десетачка, не е съдържало никакви банкноти вероятно поради мимолетна нейна разсеяност. Все пак се отказал от този замисъл – не защото не го бивало, а защото нещо му подсказало, че не го бивало достатъчно. Въпреки че госпожа Бинго пишела романи, чиито млади героини настоявали да ги обичат заради тях самите, а не заради парите им, тя съвсем не била толкова наивна.

Така че Бинго привършил чая и филийките, поръчал да му пригответ количката, метнал вътре своя син и наследник и тръгнал да го проветри из парка. Много млади бащи, доколкото ми е известно, се опъват на това семейно задължение под предлог, че нахърнявало престижа им, но за Бинго тези разходки били истинско удоволствие.

Днес обаче любимата разходка била ограбена от всички радости и това се дължало на мрачната меланхолия, в която го хвърляло изтегналото се в количката безмълвно, засмукало палец бебе. До този ден Бинго приемал хладнокръвно факта, че всякаква възможност за истински

обмен на мисли между отрока му и него е изключен. Най-много някое и друго гукане от страна на първия и мелодични чуруликания от Бингова страна, колкото да поддържат връзка. Ала сега се почувствувал огорчен и изоставен при мисълта за непреодолимата пропаст, която ги разделяла и през която никакви гукания и чуруликания не били в състояние да хвърлят мост.

Ето ни, мислел си Бинго, вижте ме мен – без пукнато пени в джоба. Погледнете сега и него – фрашкан с пари, а няма начин да седнем на чашка и да уредим дружески въпроса. Ако можех някак да се свържа с този Олджърнън Обри и да му разясня към каква пагубна съдба се е запътил, убеден съм, че с лекота бих си издействувал един заем. Отново познатата стара история за замразените средства, които – както е известно на всички – смазват бизнеса и са смърт за търговията.

Бинго тъй се улисал в тези мрачни размишления, че отначало не чул името си, произнесено недалеч от него. Когато се стреснал и вдигнал глава, насреща си съзрял пълен мъж с фрак и бомбе, който също тикал пред себе си количка с бузесто бебе.

– Здравейте, господин Литъл – поздравил едрият мъж и Бинго разпознал в него агента си по залаганията Чарлс (Чарли Плаща Честно И Почтено) Пиклет, който действал като посредник при неотдавнашните му вземания-давания с коня Годзила. Тъй като до този момент го бил срещал изключително само по време на конни надбягвания, където Пиклет се подвизавал неизменно – от най-добри подбуди, естествено – с карирани сака и бели панамени шапки, Бинго не могъл да го познае веднага.

– О, здравейте, господин Пиклет.

Всъщност никак не му било до светски разговори и би предпочел да го оставят насаме с мъката му, но другият явно бил в разговорливо настроение, така че Бинго решил да му достави удоволствие. Един благодарен мъж винаги гледа да е в добри отношения със своя агент.

– Не знаех, че живеете наблизко. Това бебе ваше ли е?

– А! – тъжно откликнал Пиклет, хвърлил бърз поглед в интериора на количката и потръпнал като човек, съзрял нещо много страшно.

– Гъди-гъди! – казал Бинго.

– Как така „гъди-гъди“? – озадачил се господин Пиклет.

– Казах го на бебето – пояснил Бинго и добавил: – Хубаво детенце.

В края на краищата малко подмазване нямало да навреди. Чарлс Пиклет вдигнал изумен поглед към него:

– Хубаво?!

– Ами да, разбира се – настоял Бинго, макар че вродената му честност и почтеност го принудила да поясни: – Не твърдя, че е Кларк Гейбъл, ако е той, или Елизабет Тейлър, ако е тя, но в сравнение с моето...

Чарлс Пиклет отново вдигнал вежди, явно поразен.

– Ама вие какво – да не би да се опитвате да ми кажете, че моето бебе не е по-грозно от вашето? – възкликнал недоверчиво.

Дошъл ред на Бинго да се изуми.

– А да не би вие Да искате да кажете, че е?

– Естествено, че искам! Вашето поне има човешки вид.

Бинго не повярвал на ушите си.

– Моето? Човешки вид?

– Ами да. Почти човешки.

– Скъпи мой заблудени Пиклет! Чуйте се само какви ги плещите!

– Плещя ги, значи! – засегнал се агентът. – Тогава какво ще заложите? Аз давам пет лири срещу една, че в целия квартал няма да намерите по-грозно бебе от моята Арабела!

Внезапна тръпка пронизала Бинго. Никой не умее да разпознае побързо от него сигурната печалба.

– Залагам десетачка!

– Приемам!

– Дадено!

– Готово! Къде е десетачката?

Внасянето на тази болезнена нотка в разговора накарало Бинго да се стресне.

– Ама моля ви се! – запротестира той. – Разтегливият кредит е винаги в основата на подобни сделки. Впишете ми го в сметката.

Господин Пиклет обаче не си носел бележника.

Бинго трябвало да вземе светкавично решение. Той естествено носел със себе си десетачката на детето, но тя му била оставена на попечителство, а нямал възможност да попита Олджърнън Обри дали би му поверил средствата си. Като нищо можело да се окаже, че е наследил от майка си липсата на спортен дух.

В следващия миг се отворил от себе си – как може да се усъмни в собственото си дете! Никой негов син не би си позволил да пропусне такава златна възможност!

– Добре, ето я! – бръкнал се той в джоба, извадил банкнотата и я размърдал пред погледа на агента.

– Чудесно! – останал доволен Пиклет. – Ето ги и моите петдесет. А решението ще предоставим на ей онзи полицаи. Ало, извинете!

– Да, господа? – спрял се полицаят. Бил едър мъж с честно лице. Бинго го харесал от пръв поглед и веднага се съгласил да предостави съдбата си в ръцете му.

– Извинете – започнал Чарлс Пиклет. – Бихте ли разрешили спора ни? Хванахме се на бас кое бебе е по-грозно – това или това?

– Или обратното – намесил се Бинго.

Полицаят замислено заоглеждал съдържанието на двете колички.

– Някое от тях не може да се сравни с моето – самодоволно заключил той. – Вие такова грозно бебе не сте виждали – часовникът спира да работи, като го приближите до него. А госпожата го има за невидана красота... Да пукнеш от смях! – завършил той снизходително.

И двамата – и Чарлс Пиклет, и Бинго – усетили, че полицаят се отдалечава от темата.

– Оставете вашето бебе! – сгълчал го Пиклет.

– Съсредоточете се върху състезателите! – подкрепил го Бинго.

– Вашето не участва в надбягванията – потвърдил агентът. – Само горепосочените.

Призован да се стегне, пазителят на реда и закона възобновил огледа още по-усърдно. Прехвърлял поглед от едната количка към другата, после от втората към първата. И изведнъж Бинго бил облян от леден душ – това колебание можело да означава само едно: прибирането на петдесетачката не било онова от просто по-просто действие, за което се бил приготвил.

– Хм! – проговорил полицаят и добавил: – Хм!

Сърцето на Бинго се вледило. Вече нямало съмнение, че става дума за фотофиниш. Както ми обясни по-късно, въпреки това вярвал в победния завършек на своя състезател, но просто не му провървяло. Точно когато полицаят се колебаел, през облаците се промъкнал слънчев лъч и кацнал върху лицето на Арабела Пиклет, от което тя се сгърчила по най-отвратителен начин. Ако миг преди това можело да се приеме, че състезателите са тичали глава до глава, то тук вече Арабела захапала юздата и определено дала газ.

Полицаят спрял да се колебае, сграбчил ръката на госпожица Пиклет и победоносно я вдигнал.

– Печели! – провъзгласил той. – И все пак да бяхте видели онова в къщи.

Ако печените филийки, изядени от Бинго на закуска, се били превърнали на талаш в устата му, както вече споменах, то какво да кажем тогава за съдбата на пържолата и картофите, с които се бил наобядвал?

Защото изтръпналият му мозък, след като излязъл от временното си състояние на кома, се поразшавал и изтъкнал на Бинго в каква каша се е нахиснал. Мозъкът свалил седемте пласта воал от създалото се положение и дал на Бинго да му се наслади в целия му оголен ужас.

Между Бинго и госпожа Бинго съществува почти безупречна любов. От самото зараждане на съвместния им живот те си паснали като яйца и шунка. Ала сега Бинго сериозно се усъмнил дали първокачествените чувства на съпругата ще издържат на разкритията, които им се готвели. От каквото и ъгъл да разгледате разказа му, той все хвърля съмнителна светлина върху моралния облик на един млад татко и в най-добрия случай би предизвикал съпружеското: „Ах, как можа!“ А Бинго от опит знаел, че целият смисъл на брачния живот се свежда до това да избягваш, доколкото е възможно, да даваш поводи на противника да възкликва: „Ах, как можа!“

А нямало как – разказът трябвало да бъде разказан. Първото нещо, което госпожа Бинго неминуемо щяла да поиска да види след завръщането си, била мъничката чекова книжка на Олджърнън Обри, а от изявлението, че такава не съществува, до последвалото, изречено със силно заекване признание, имало само една крачка. Нищо чудно, че след вечеря Бинго замислено останал да седи в стола си с изблещени очи, изопнало лице и склонни към конвулсивно потръпване крайници.

Тъкмо нахвърлил върху гърба на някакъв плик различни версии от типа на „Обраха ме“, „Извадих проклетата банкнота от джоба си и вятърът направо ми я изтръгна от ръцете“ и преценявал какви са им шансовете да минат, когато го извикали на телефона. От другия край на жицата чул любимия глас.

- Ало! – започнала госпожа Бинго.
- Ало! – отвърнал той.
- Здравсти, миличко! – продължила тя.
- Здравсти, сладур! – не оставал той назад.
- Ангелчето ми!
- Котенцето ми!
- Как сте двамата? Как е Олджи?
- А, добре е.
- Все така красив?
- В основни линии, да.
- Получи ли писмото ми?
- Да.
- И десетте лири?

- Да.
- Нали страхотна идея?
- Страхотна!
- Днес е вече много късно за банката, нали?
- Така е.
- Тогава мини утре на път за гарата.
- Каква гара?

– Нали ще ни посрещнеш! Утре се връщаме. Мама се нагълта тази сутрин със солена минерална вода и сега е на мнение, че калните бани ще ѝ се отразят по-добре. Затова заминава за Пистани.

В друг момент, не така напрегнат като настоящия, новината, че тъща му ще отпътува чак за Пистани, би накарала Винтовия дух да затанцува от радост. Но сега тя не му направила никакво впечатление. Единственото, което можел да възприеме, било сведението, че на следващия ден госпожа Бинго ще е редом с него. След което – разчитване на сметките.

- Влакът пристига в дванайсет и половина. Гледай да не закъснееш.
- Няма.
- Доведи и Олджи.
- Дадено.
- Ах, да, да не забравя. Много е важно. Нали знаеш къде е бюрото ми?

- Бюрото ти? Знам го.
- Отвори средното чекмедже.
- Средното чекмедже.

– Вътре оставих коректурите на моя разказ за коледния брой на списание „Женски чудеса“ и днес получих доста натегната телеграма от редакцията, че утре сутринта им трябвали на всяка цена. Затова бъди добричък, хвърли им едно око и им ги изпрати още тази вечер по пощата. Нали ще го направиш? Лесно ще ги намериш. Горното средно чекмедже на бюрото. Заглавието на разказа е „Мънички пръстенца“. А сега е време да се връщам при мама. Тя още кашля. Довиждане, обич!

- Довиждане, ненагледно мое съкровище!
- Довиждане, пухчо!
- Довиждане, зайо!

Бинго окачил слушалката, отишъл в кабинета на жена си, намерил коректурите на „Мънички пръстенца“, извадил писалка и седнал да ги чете.

На сърцето му било доста по-тежко дори от преди. При други, по-

нормални обстоятелства, новината, че тъща му се е нагълтала със солена минерална вода и още кашля, би накарала очите му да блеснат и би пропукала устните му в слънчева усмивка. А ето че сега му било безразлично. Мрачно си преповтарял наум току-що проведения разговор, спомнял си колко сърдечен, жизнерадостен и любещ бил гласът на госпожа Бинго – глас на жена, убедена, че мъжът ѝ е голяма работа. И какъв контраст с гласа, който в най-близко бъдеще щял да произнесе едно хладно, режешо: „Какво?!“

И изведнъж, както се бил размислил над коректурите, през цялото му същество преминала остра тръпка и той се изправил рязко в стола си, сякаш нов, твърд гръбнак внезапно бил сменил варения макарон, с който карал как да е до този момент. Някъде към средата на втора кола разказът взел да придобива конкретни очертания и тези именно очертания сторили път на лумналата надежда.

Не знам дали някой от вас е запознат с литературната продукция на госпожа Бинго. Ако не сте, тогава ще ви осведомя, че тя си пада по най-въпиющо лигавия сантиментализъм. Писанията ѝ са лигави по всяко време на годината, но за коледния брой тя, разбира се, полага извънредни усилия и надминава себе си. В „Мънички пръстенца“ съвсем се била развилняла. Награбила в шепи пухкав сняг, коледни елхички и пеещи коледарчета, тя щедро замервала с тях невинните си читатели.

При последната ми среща с Бинго той безмилостно ми преразказа съдържанието на „Мънички пръстенца“, без да ми спести нито една подробност, но аз ще се спра само на същественото. Става дума за безсърдечен кръстник, който нахокал и изпъдил кръщелницата си, задето се омъжила за беден художник. Те обаче се върнали по Коледа и му заврели бебето под носа. Основният момент, разбира се, е самият финал, където дъртият седи в кабинета си и люлее малкия на коляното си с една ръка, докато с другата пише щедър чек. Причината, поради която разказът така впечатлил Бинго, била във внезапно осенилия го спомен, че Уфи Просър е кръстник на малкия Олджърнън Обри. А въпросът, който си задал, бил следният: щом като този бълвоч с бебето е въздействал на стария сър Ейлмър Молевърър, най-коравосърдечния дъртак в едновременното село Медоувейл, с какво Уфи е по-лош? Е, вярно, че двата случая съвсем не били идентични, тъй като старият Ейлмър е трябвало да се пребори с пухкав сняг и коледни елхички, докато сега е средата на юни. Вярно било също така, че когато Уфи предпазливо се съгласил да държи хавлията по време на кръщенето, той изрично подчертал да не го търсят за нищо и да приемат сребърната чаша като окончателно

разплащане – веднъж за винаги. Въпреки това Бинго си легнал в оптимистично настроение. Последните му мисли, преди да се унесе в сън, били дали ако бебето си изиграе картите както трябва, той да не се опита да изръси Уфи за трицифрена сума.

Още преди да потегли за Парк Лейн, където живее Уфи, вече бил орязал размерите на бъдещия си бюджет, както става обикновено след като човек преспи. Сега решил да се съсредоточи върху десетачка. Ако я раздели справедливо наполовина между заинтересованите страни, и двамата щели да останат доволни. Бинго не е лаком. Единствено се стремил да създаде за себе си и за наследника си някаква финансова сигурност. Когато стигнал апартамента на Уфи и натиснал звънеца, вече вярвал, че парите са му в кърпа вързани.

Ако е бил в малко по-ведро настроение, може би е щял да се обезкуражи донякъде от факта, че детенцето повече от всеки път приличало на закоравял главорез, от когото странят дори каторжниците, но епизодът с Чарлс Пиклет и полияя го бил научил, че всички бебета на тази възраст изглеждат така, и нямал никакви основания да допуска, че онова от „Мънички пръстенца“ е било по-различно. Единственото, на което госпожа Бинго наблягала в разказа си, били розовите пръстенца на краченцата му, а Бинго не се съмнявал, че ако бъде предизвикан, Одджърнън Обри би размърдал под носа на Уфи не по-малко розов крак. Затова се обърнал жизнерадостно към Коркър, иконома на Уфи, който му отворил вратата:

– Здравсти, Коркър! Какво чудесно утро! В къщи ли е господин Просър?

Коркър не отговорил веднага. Видът на Одджърнън Обри временно го бил лишил от дар-слово. Колкото и да бил безупречно шлифован, той не съумял да се овладее и инстинктивно вдигнал ръце към главата си, сякаш да се предпази от вероломно нападение.

– Да, сър – отвърнал най-сетне. – Господин Просър си е у дома. Снощи малко позакъсня.

Бинго кимнал разбиращо. Добре бил запознат с навика на Уфи да вилнее по цяла нощ и да се засича на връщане с разносвача на мляко.

– А, ясно – толерантно откликнал той. – Буйна млада кръв и прочее, и прочее.

– Да, сър.

– Само ще надникна да го поздравя.

– Много добре, сър. Да поема ли багажа ви?

– Ъ? Не, благодаря. Това е кръщелникът на господин Просър. Искам да ги запозная. Още не са се срещали.

– Нима, сър?

– Това ще е най-яркото събитие в днешния ден на господин Просър.

– Не се съмнявам, сър. Бихте ли ме последвали, сър? Господин Просър е във всекидневната.

– Във всекидневната? Аз пък разбрах, че още спи.

– Не, сър. След завръщането си у дома тази сутрин господин Просър очевидно е решил да не си ляга в леглото. Ще го намерите в камината.

Коркър бил прав. Уфи Просър лежал с глава върху решетката, със зейнала уста. На темето му стърчал цилиндърът, с който бил вечерта на опера, а вечерният му костюм би бил безупречен, ако имал вратовръзка вместо синя панделка – от онези, с които нежният пол си връзва косите. В едната си ръка стискал розов балон, а по диагонал върху ризата му лаконично било изписано с червило за устни: „Иху!“ Целият му вид така откровено предупреждавал, че не е препоръчително да го закачаш, че Бинго, след като подвъкал замислено горната си устна, дълбокомислено се запитал какво да предприеме оттук нататък.

Погледът, хвърлен към часовника, решил въпроса. Вече изоставал от графика си и ако имал намерение да посрещне госпожа Бинго в два-найсет и пет, трябвало незабавно да потегли за гарата.

– Това, Коркър – обърнал се той към иконома, – силно усложнява нещата. След десет минути трябва да съм на гарата, а обстоятелствата са недвусмислени – ако господин Просър бъде събуден рязко, нищо чудно да се вкисне. По-добре да го оставим да си отспи. Затова ето какво предлагам. Ще оставя бебето на пода до него, така че като дойде на себе си, да се запознаят, а на връщане ще намина да си го прибера.

– Много добре, сър.

– Сега слушай: първото нещо, което господин Просър ще направи, след като се събуди и открие, че къщата му гъмжи от противоестествени форми на живот, ще бъде да ти позвъни и да поиска обяснение. А ти ще му отговориш: „Това е вашият кръщелник, сър“. Дали няма да можеш да изтискаш от себе си едно „мъничко кръщелниче“?

– Не, сър.

– Така и предполагам. Въпреки това схвана сценария, нали? Добре. Чудесно. До скоро виждане.

Влакът от Дройтуич тъкмо спирал, когато Бинго скочил на платформата, и само след минутка съзрял слизащата от него госпожа Бинго, която крепяла майка си. Старата дама все още имала доста раздрусай вид, но връната съпруга я зарязала, щом зърнала своята любов, и я пунала временно да се оправя както намери за добре. Самата тя се метнала в обятията на Бинго.

– Бинго, любов моя!

– Роузи, слънце мое единствено!

– Колко се радвам, че съм пак с теб! Имам чувството, че ме е нямало години... Къде е Олджи?

– Оставих го при Уфи Просър. Кръстника му, нали го знаеш? Имах няколко свободни минутки, преди да дойда да те посрещна, та наминах да видя стария Уфи. Той се захласна по детето и отказа да го пусне. Затова се разбрахме да си го прибера на връщане.

– Ясно. Тогава най-добре да те взема оттам, след като изпратя мама до апартамента ѝ. Тя хич не е добре.

– Да, има вид на жена, попрекарила с концентратите – хвърлил Бинго доволен поглед към тъща си, която тъкмо се подпирала на един минаващ носач. – Колкото по-скоро я откараш на кални бани, толкова по-добре. Е, значи, се разбрахме. Ще се видим при Уфи.

– Той къде живее?

– В „Блоксъм Маншгънс“ на Парк Лейн.

– Ще дойда, щом се освободя. Ах, да, Бинго, миличък внесе ли десетте лири на Олджи?

Бинго се плеснал по челото.

– Брей, дявол да го вземе! Така се зарадвах, че ще те видя, любов моя, че съвсем ми изхвърча от главата! Нищо – заедно ще свършим тази работа, щом си тръгнем от Уфи.

Дръзки думи, разбира се, и докато пътувал към „Блоксъм Маншгънс“, в душата му неочаквано се промъкнало едно тревожно съмнение дали е оправдана увереността му, че Уфи ще развърже кесията. Когато кроял плана, в който Олджърнън Обри служел като средство за размяване, Бинго бил убеден, че грешка не може да се получи. На сър Ейлмър Молевърър му потрябвали само пет минути в компанията на малкото кръщелниче, за да заструи от него човещина. Затова Бинго оправдано очаквал същото от Уфи. Но ето че някаква вледеняваща неувереност се зараждала в гърдите му и при това се усилвала с всяка крачка.

Чак сега се сетил, че Олджърнън Обри ще трябва да се пребори с доста по-тежък случай от бебето в „Мънички пръстенца“. Сър Ейлмър

Молевърър водел здравословен селски живот сред природата – скачал рано-рано от леглото и здравата похапвал. Доколкото Бинго си спомнял, и дума нямало споменатата за сутрешен махмурлук. Докато Уфи, както личало, щял да посрещне новия ден с първокачествен махмурлук. Всичко зависело, заключил Бинго, от това как въпросният махмурлук ще въздейства на човешината на един кръстник.

Затова нищо чудно, че имал доста напрегнат вид, когато попитал отворилия вратата Коркър „какво ново“.

– Нещо ново, Коркър?

– И да, и не, сър.

– Какво значи това? Позвънили ти господин Просър?

– Не, сър.

– Значи, още спи?

– Не, сър.

– Нали току-що каза, че не ти е звънял?

– Да, сър. Но само преди минута го чух да пици.

– Изпищя, казваш?

– Да, сър. Пронизващ слуха вопъл, свидетелстващ за силно душевно сътресение. Напомни ми в много отношения писъка, който той нададе на първи януари тази година, когато рано сутринта му се стори – неоснователно, – че е съзрял в гостната розов слон.

Бинго смръщил вежди.

– Това не ми харесва.

– И господин Просър не беше във възторг от розовия слон, сър.

– Имах предвид, че не ми харесва развитието на настоящите събития. Ти си светски човек, Крокър, и знаеш не по-зле от мен, че кръстниците не пищят истерично при среща с кръщелниците си, освен ако нямат много уважителна причина. Смятам за най-целесъобразно да хвърля едно око.

Което и сторил. Влязъл в гостната и като се запознал със съдържанието ѝ, не могъл да не повдигне едната си вежда.

Олджърнън Обри седял на пода и вниманието му било приковано от балона, който безуспешно се опитвал да нагълта. Уфи Просър се бил покатерил върху полицката над камината и гледал надолу с облепени очи. Бинго е схватливо момче и не му трябвало много време, за да проумее, че в атмосферата витаело известно напрежение. Затова преценил, че ще е най-тактично да се прави, че нищо не е забелязал.

– Здравсти, Уфи – поздравил той.

– Здравсти, Бинго – отвърнал домакинът.

– Какво хубаво време – продължил Бинго.

– Дано да се задържи така – изразил надеждите си Уфи.

Сетне обсъдили изгледите за надбягванията в Хърст Парк и последните политически събития в Централна Европа, след което настъпила пауза. Уфи най-после се осмелил да я наруши.

– Знаеш ли, Бинго – започнал той с пресилена безгрижност. – Тъкмо се чудех дали не си забелязал нещо ей там на пода до камината. Знаем, че е само плод на въображението ми, но все пак си казах: я аз да попитам...

– Бебето ли имаш предвид?

Уфи изпуснал продължителна хриптяща въздишка.

– Значи, наистина е бебе? Искам да кажа – ти също го виждаш, нали?

– Ами да, дори с невъоръжено око. Гъци-гъци – добавил той в желанието си да включи детето в разговора и да не се чувства пренебрегнато. – На тати момчето.

Уфи се стреснал.

– Тати ли каза?

– Тати, разбира се.

– Твое ли е това...?

– Мое!

– Онова същото, на което подарих сребърната чаша?

– Никой друг.

– Тогава какво прави тук?

– Просто ти е дошло на гости.

– Ами защо не каже така от самото начало! – заоплаквал се Уфи, напускайки поличката. – Щеше да ми спести ужасни душевни преживявания. Снощи се прибрах малко късно и легнах да си откъна на пода, а като се събудих, насреща ми някаква страшна мутра – облещила се право в лицето ми. Естествено е да помисли човек, че напрежението не му е понесло и че започват да му се привиждат някои неща.

– Искаш ли да целунеш кръщелничето си? – предложил Бинго.

Уфи се разтърсил в силни гърчове.

– Не говори така дори на шега – замолил го той и загледал Олджърнън Обри от безопасно разстояние. – Като си помисля само – промърморил след известно мълчание, – че бях намислил да се женя.

– Че какво й е на женитбата! – засегнал се Бинго.

– До известна степен нищо й няма – съгласил се Уфи. – Но какъв риск! Отслабиш ли за миг бдителността си, заляпаш ли се малко встрани

– и прас! – виж какво може да те сполети.

– Цуци-муци – казал Бинго.

– Стига с това „цуци-муци“ – отвратително е! Бинго – продължил Уфи с разтреперан глас, даваш ли си сметка, че ако не се беше натресъл онзи ден на обяд, същото можеше да ме сполети и мен? Да – пребледнял Уфи дори под обилните си пъпки. – Уверявам те. Определено бях решил да направя на онова момиче предложение – по време на кафето. Но ти се лепна и ме отърва. – Той си поел дълбоко въздух. – Бинго, стари приятелю, защо ми се струва, че ме беше молил за петачка или нещо подобно?

– Десетачка – уточнил Бинго.

Ала Уфи поклатил глава.

– Малко. Ще имаш ли нещо против една петдесетачка?

– Но, моля те.

– Няма да протестираш, нали?

– Ни най-малко, стари приятелю.

– Добре – казал Уфи.

– Много добре – додал Бинго.

– Извинете, сър – намесил се Коркър откъм вратата. – Току-що се обади отдолу портиерът – госпожа Литъл чака господин Литъл във фойето.

– Кажй й, че пристигам – рекъл Бинго.

КРАЙ

© П. Г. Удхаус
© 1997 Жечка Георгиева, превод от английски

P. G. Wodehouse

Сканиране: NomaD, 2007
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, 2007

Публикация:

П. Г. Удхаус

СТРИХНИН В СУПАТА...
И МНОГО ДРУГИ ИСТОРИИ

Английска

Подбор и превод от английски: Жечка Георгиева

Художествено оформление: Момчил Колчев

Печатни коли 38. Формат 84/108/16

ИК „КОЛИБРИ“, София, 1997

Печат: „АБАГАР“ ЕООД, В. Търново

ISBN 954-529-065-X

P. G. WODEHOUSE

Very Good Jeeves

Carry on Jeeves

Young Men In Spats

Eggs, Beens and Crumpets

Meet Mr. Mulliner

Mulliner Nights

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4551>]